

Šípky

Maruška sedí u okna a v rukou drží hrneček s horkým šípkovým čajem. Vůně jí stoupá k nosu, jemná a známá. Zvedne oči od čaje a zadívá se do dálky. V tu chvíli jako by se svět kolem ní zastavil – a ona je zase malá holčička na podzimním venkově.

Má na sobě tlustý vlněný svetr, na hlavě šátek uvázaný pod bradou a ruce schované v příliš velkých rukavicích, které jí babička našla v komodě. Vzduch je chladný, v nose ji štípe ranní mlha, která se líně zvedá z luk. Vedle ní kráčí babička s proutěným košíkem v ruce.

Šlapou spolu mezi poli, kolem mezí a trnkových keřů. Pak dojdou k cestě lemované keři, které v létě voněly šípkovými květy, a ty se s podzimem proměnily v rudé kuličky. Šípky se ve slunečním světle lesknou jako korálky na starém náhrdelníku. Babička se zastaví, přitáhne si větvičku se šípků a s úsměvem řekne: „Podívej, jak je příroda vybarvila. To je ale krása, že?“ a pohladí je.

Maruška opatrně sahá do větví. Trny píchají i přes rukavice, a tak si je sundává. Lépe se jí trhá. Když se vrací domů, košík je těžký a plný. V kuchyni je příjemné teplo. Sporák tiše praská, ve vzduchu je cítit vůně dřeva a sušených jablek. Babička vysype šípky na plech. Společně je třídí, odstraňují stopky, lístečky a malé nečistoty. „Šípky jsou plné vitamínů, s jejich pomocí budeme celou zimu zdravé,“ říká babička a Maruška se usměje. Ví, že je to pravda.

Když přichází opravdová zima, babička sáhne do plátěného sáčku a vhodí do konvice na sporáku hrstičku sušených šípků. Voda bublá, kuchyní se line vůně a Maruška už chystá sklenici s medem. Čaj je kyselkavý, ale velká lžice medu z něj udělá sladoučkou dobrotu. Maruška sedí u stolu, dlaně má kolem teplého hrnečku. „Vypij to, dokud je to teplé,“ radí babička a Maruška ráda poslechne.

Někdy, když bylo šípků hodně, dělaly s babičkou šípkovou marmeládu. Byly to dlouhé hodiny strávené v kuchyni – čištění, míchání, pasírování, ochutnávání. Maruška měla svůj úkol: hlídat, aby se nic nepřipálilo. Lžička s horkou marmeládou lepí rty i prsty, ale chutná sladce jako letní den. Všechno se využije. Nic nepřijde nazmar.

A dnes, o šedesát let později, když Maruška pije šípkový čaj, zavře oči a znovu slyší babiččin hlas, šustění její zástěry a praskání dřeva ve sporáku. „Tohle je síla přírody v hrnečku, děvčátko,“ jako by šeptal čas. Maruška se usměje a napije se. Čaj jí chutná stejně jako tehdy.

A decorative border surrounds the page, featuring green rose leaves, a large pink and yellow rose at the top left, a large blue and yellow rose at the bottom right, and several red rosehips (hips) scattered throughout the border.

Šípkové vzpomínání

- Chodívali jste na podzim sbírat šípky?
- Sbírali jste i jiné podzimní plody – třeba jeřabiny nebo další?
- Chodívali jste sami, nebo s někým?
- Měli jste oblíbené místo, kam jste na šípky chodívali?
- Jak jste šípky sušili?
- Kde a v čem jste sušené šípky skladovali?
- Dělali jste doma šípkový čaj? Jak vám chutnal?
- Čím jste si čaj sladili? Dávali jste si do něj ještě něco dalšího?
- Zkoušeli jste někdy připravit šípkovou marmeládu nebo sirup?
- Připravili jste si někdy šípkovou omáčku?
- Jakými čaji jste doma léčili rýmu nebo nachlazení?

